

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.162/2011/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2012. év január hó 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt az I. r. vádlott és társa ellen folyamatban lévő büntetőügyben a Pest Megyei Bíróság 2011. év március hó 16. napján kelt 4.B.45/2010/84. számú ítéletét **megváltoztatja**.

Az I. r. vádlottat 2.800.000 (kettőmillió-nyolcszázezer) Ft míg a II. r. vádlottat 500.000 (ötszázezer) Ft vagyonekobzásra is ítéli.

Az I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A II. r. vádlott személyi igazolvány számát helyesbíti.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet mindkét vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Pest Megyei Bíróság 2011. év március hó 16. napján kihirdetett 4.B.45/2010/84. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének a kíséreltében (Btk. 166.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés b) pontja) ezért őt 10 évi fegyházbüntetésre és 10 évre a közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett rablás bűntettében (Btk. 321.§ (1) bekezdés I. fordulat, (3) bekezdés b) pont) és 2 rb. kábítószerrel visszaélés vétségében, amelyből 1 rb. a Btk. 282/A. § (1) bekezdésének illetve (6) bekezdésének a) pontjába ütköző bűncselekmény, 1 rb. a Btk. 282.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a) pontja szerinti bűncselekmény ezért őt 5 évi fegyházbüntetésre és 5 évre a közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. A vádlottak által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és azok közül - lefoglalásuk megszüntetése mellett - egyes bűnjeleket elkobozni, egyes bűnjeleket a vádlottaknak kiadni rendelt. Kötelezte az I. r. vádlottat 1.224.941,- Ft, míg a II. r.

vádlottat 367.809,- Ft bünygyi költség megfizetésére. Az ezt meghaladóan felmerült 126.750,- Ft bünygyi költség tekintetében megállapította, hogy azt az állam viseli.

Az ekként kihirdetett ítélet ellen az ügyész az I. r. vádlott terhére a büntetés súlyosítása végett jelentett be fellebbezést, ugyanakkor a II. r. vádlott vonatkozásában az ítéletet tudomásul vette. Az I. r. vádlott és védője a bűnösség megállapítása miatt, felmentésért másodszorban enyhítésért fellebbezett. A II. r. vádlott és védője enyhébb minősítés és a kiszabott büntetés enyhítése végett fellebbezett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.518/2010/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Utalt arra, hogy a vádlottak és védőik által bejelentett fellebbezések nem alaposak. Álláspontja szerint a Pest Megyei Bíróság az ügy tárgyalását a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le. Az ítélezése alapjául szolgáló tényállást a rendelkezésére álló bizonyítékok mérlegelésével, megalapozatlansági hibáktól mentesen állapította meg. Indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. az I. r. vádlott és védője felmentést célzó fellebbezése, úgyszintén a II. r. vádlott és védőjének enyhébb minősítést célzó fellebbezése a bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadja, ami azonban a tényálláshoz kötöttség folytán eredményre nem vezethet, mert az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden tekintetben megalapozott. A megyei bíróság az általa megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére és a cselekményük minősítése is mindenben megfelel a büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. A büntetést befolyásoló körülményeket a megyei bíróság mindkét vádlottnál hiánytalanul számba vette azonban azokat a I. r. vádlott vonatkozásában nem a súlyúknak megfelelően értékelte. Így juthatott arra az álláspontra, hogy a törvényi minimumban meghatározott büntetés megfelelően szolgálja a büntetési célokat. A Fellebbviteli Főügyészség átiratában ezzel szemben azt az álláspontját fejtette ki, hogy az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára és a súlyosító körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel az I. r. vádlottal szemben súlyosabb büntetés kiszabása indokolt. A II. r. vádlott tekintetében a hiánytalanul számba vett és kellő súllyal értékelt bűnösségi körülmények figyelembevételével kiszabott fő és mellékbüntetés mindenben megfelel a Btk. 37.§ -ában írt büntetési célok elérésének ezért annak enyhítésére nem látott lehetőséget.

Az előzőekben kifejtettek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pest Megyei Bíróság ítéletét az I. r. vádlott vonatkozásában a Be. 372.§ (1) bekezdés alapján a büntetést kiszabó részében változtassa meg és a vádlott főbüntetését lényeges tartamban súlyosítsa, míg a II. r. vádlott vonatkozásában indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A fellebbviteli eljárás keretében az I. r. vádlott védője a fellebbezését írásban is megindokolta. Beadványában utalt arra, hogy a Pest Megyei Bíróság ítélete ellen bejelentett fellebbezését változatlan tartalommal továbbra is fenntartja. Álláspontja

szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlansági hibáktól szenved. Ugyanakkor a másodfokú eljárás keretében ez a megalapozatlanság az iratok tartalma és a helyes ténybeli következtetés alapján kiküszöbölhető. A megalapozatlansági okok között kifogásolta, hogy az elsőfokú ítélet 6. oldalának utolsó bekezdésében a megyei bíróság megalapozatlanul rögzítette, hogy az I. r. és II. r. vádlottak abban állapodtak volna meg, hogy a II. r. vádlott akként irányítja a sértett mozgását, hogy annak egyedül keljen átmennie az utca 1. szám és az utca 10. szám alatti ingatlanok által határolt elhagyott füves, bokros területen. Ilyen kijelentés ugyanis a védői álláspont szerint az eljárás során senkitől sem hangzott el. Helytelen következtetés alapján jutott a megyei bíróság arra a megállapításra, mely szerint a II. r. vádlott biztos volt abban, hogy a pénz elvétele érdekében a sértettel szemben erőszak alkalmazására kerül sor.

Kifogásolta a védő azt is, hogy a megyei bíróság megállapította, hogy az I. r. vádlott 2008. szeptemberében ugyan több hívószámmal is rendelkezett de 2008. szeptember 15-én a 00-00-000-0000 hívószámot használta. Beadványában részletesen kifejtette, hogy az eljárás során hány hívószám feltárására és használatára derült fény és végül is nem sikerült kétséget kizáró módon meghatározni, hogy az I. r. vádlott mikor és milyen hívószámot használt a vádbeli időben.

Vitatta a védelem, hogy a megyei bíróság hiánytalanul feltárta volna a védenca és a II. r. vádlott valamint védenca és az 1-es tanú közötti sms forgalmat, így nem látta bizonyítottnak, hogy ténylegesen ki mikor és kinek küldött sms-t az ügyvel kapcsolatban.

Kifogásolta a védő, hogy a megyei bíróság nem folytatott részletes bizonyítást a bűncselekmény helyszínén tapasztalható tényleges látási viszonyokkal kapcsolatban, így álláspontja szerint nem fogadható el az 1-es tanú vallomása, mely szerint a vádbeli időben ténylegesen fennállott látási viszonyok mellett láthatta-e az I. r. vádlottat, mint a sértett bántalmazóját. Ezzel kapcsolatban kitért arra is, hogy a bántalmazás eszközére vonatkozóan sem lehetett volna pontos ténymegállapításokat tenni, mert erre nézve bizonyítást nem vett fel a bíróság. A tárgyaláson kihallgatott orvosszakértők pedig az elkövetés eszközére vonatkozóan megállapításokat nem tudtak tenni.

A védelem álláspontja szerint a II. r. vádlott által tett azon vallomás, mely szerint a bűncselekmény elkövetés után 500.000,- Ft-ot vett át az I. r. vádlottól, nem felel meg a valóságnak. Utalt arra is, hogy nem nyert tisztázást a sértettől elvett készpénz pontos összege és nem tisztázta a bíróság, hogy ezt a pénzt a sértett milyen címletekben tartotta magánál. Észrevételezte, hogy a II. r. vádlotton elvégzett poligráfos vizsgálat eredménye bizonyítékként nem vehető figyelembe, mert e vizsgálatnak nincs korrekt módszertana és hiányoznak azok a szempontok, amelyek az ilyen vizsgálatok objektív voltát alá támasztanák. Kifogásolta azt is, hogy a vizsgálatot végző szaktanácsadó a rendőrség állományába tartozó személy volt.

A védő álláspontja szerint nem nyert tisztázást az sem, hogy a sértettnek a vádbeli cselekményt megelőzően ki és milyen mennyiségben adott kábítószer, a rendőrség a nyomozás során pedig nem tisztázta, hogy kábítószer hatása alatt állt - e a vádbeli időben a sértett. A védői álláspont szerint ugyanis a sértettnek azért adtak kábítószer, hogy az bódult állapotba kerüljön és így a pénzét könnyebben elvehessék akkor szükségtelen volt a bántalmazása.

A védő egyébként beadványában részletesen kitért a nyomozás hiányosságaira, így például arra, hogy az esetet követően sem, a vádlottaktól sem a tanútól a nyomozó hatóság nem vett vért az esetleges kábítószer fogyasztás megállapítására vonatkozóan, nem volt nyomrögzítés a helyszínen és nem intézkedtek kutya indításáról sem.

Mindezek a hiányosságok azt eredményezték a védő álláspontja szerint, hogy a tényállás nem megalapozott, nincs kétséget kizáró bizonyíték arra vonatkozóan, hogy védenca az I. r. vádlott elkövette volna a terhére rótt bűncselekményt. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a beadványában foglaltak értékelése mellett állapítsa meg a helyes tényállást és ez alapján védencét a Be. 331.§ (1) bekezdése alapján mentse fel az ellen emelt vád alól, egyben állapítsa meg, hogy az ügyben felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

A fellebbviteli nyilvános ülésen az ügyész a Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta. Utalt arra, hogy az I. r. védő beadványában foglaltakkal ellentétben az a megállapítás tehető, hogy az elsőfokon eljáró Pest Megyei Bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, minden rendelkezésére álló bizonyítékot feltárt és megvizsgált és lényegében megalapozott tényállást állapított meg, amely csupán egy vonatkozásban szorul kiegészítésre, még pedig azzal, hogy a sértett az őt ért bántalmazás során testének háti felszínén is sérüléseket szenvedett. Ezzel együtt a tényállás már minden tekintetben megalapozott és mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól. Az I. r. vádlott védőjének az írásbeli fellebbezésében kifejtett álláspontját nem osztotta, ugyanis ha nem az I. r. vádlott volt az elkövető akkor miért adott 500.000,- Ft-ot a II. r. vádlottnak, aki erre nézve önmagát is terhelő beismerő vallomást tett. A II. r. vádlott azt vallotta, hogy közte és az I. r. vádlott között létrejött előzetes megállapodás miatt kapott 500.000,- Ft-ot az I. r. vádlottól, akinek egyébként a történetek után szemrehányást is tett, hogy miért kellett ilyen brutális módon bántalmazni a sértettet, akit megsajnált és ezért a segítségére sietett. A büntetés kiszabása körében az ügyész utalt arra, hogy az I. r. vádlott terhére nyomatékos súlyosító körülményként kell figyelembe venni, hogy az ügyben kezdeményező szerepe volt és az általa elkövetett cselekmény lényegében egy befejezett kísérlet volt. Ugyanakkor cselekményének motivációja is megállapítható: az anyagi haszonszerzés, ugyanis az I. r. vádlott a városba történt költözése után rövid időn belül 2,8 millió Ft támogatást kapott az édesanyjától, hozzá szokott ahhoz, hogy a rendelkezésére nagyobb pénzösszeg állt, ezért szüksége volt a sértett pénzére, hogy anyagi igényeit ki tudja elégíteni, ezt bizonyítja a motorkerékpár vásárlása is. Erre figyelemmel az I. r. vádlottal szemben a büntetés

súlyosítását indítványozta. A II. r. vádlott esetében az elsőfokú ítéletet korrektnek és a belső arányokat kifejezésre juttatónak tartotta annak enyhítésére nem látott lehetőséget, ezért az ő vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a perbeszédében az ítélet ellen bejelentett fellebbezését és a bejelentett fellebbezés írásbeli indokolását változatlan tartalommal fenntartotta. Azt annyiban kívánta kiegészíteni, hogy a rendőrség, mint nyomozó hatóság nem folytatott az ügyben kellő mélységű nyomozást, ezért fordulhatott elő, hogy az elsőfokon eljáró megyei bíróságnak széleskörű bizonyítást kellett felvenni. Ennek ellenére sem sikerült a telefonszámok tényleges használóinak kilétét felderíteni, a telefonforgalmazást végző személyek és az sms-ek küldőinek kilétét feltárni. Elmaradt védenca és az 1-es tanú szembesítése annak ellenére, hogy az 1-es tanú vallomását a tényállás megállapítása szempontjából a megyei bíróság alapvető jelentőségűnek tulajdonította. Helyszíni bizonyítási kísérlet megtartása mellett tisztázni kellett volna 1-es tanú vallomását, hogy nevezett milyen távolságról pontosan mit észlelt és felismerte- e az egyébként dinamikus mozgásban lévő személyek kilétét. Ekkor bebizonyosodhatott volna, hogy védenca nem volt a cselekmény helyszínén, nem ő bántalmazta a sértettet. A II. r. vádlott által a nyomozati szakban tett vallomást az írásban kifejtettekkel ellentétben nem tartotta megalapozottnak, és ismételten indítványozta, hogy a vele kapcsolatban végzett poligráfus vizsgálat eredményének a bizonyítások köréből történő kizárását. Továbbra sem tartotta megfelelően tisztázottnak az elkövetés eszközét, valamint azt, hogy ez az eszköz védenca kezében lett volna. Kifogásolta, hogy a rendőrség, mint nyomozó hatóság a helyszínen nem rögzített szagmintát és nem indított nyomkereső kutyát a tényleges elkövető kiderítésére. Észrevételezte azt, is hogy védencét több mint 1 hónappal a vádbeli cselekmény elkövetése után vette őrizetbe a rendőrség. Szerinte ez arra utal, hogy a nyomozó hatóság nem volt meggyőződve arról, hogy védenca követte volna el a vádbeli cselekményt.

Sérelmezte azt is, hogy az elsőfokú eljárásban tartott perbeszédében foglaltakat az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, ítéletében még csak nem is utalt a perbeszéd tartalmára.

Továbbra is fenntartotta, hogy az elsőfokú ítélet megalapozatlan, nem osztotta az ügyészi átiratban és az ügyészi perbeszédben foglaltakat, mint arra utalt védenca ellen az édesanyja sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt volt folyamatban egy büntető eljárás, ahol 1 év 4 hónapi a végrehajtás tekintetében 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést szabott ki a Veszprémi Városi Bíróság védencével szemben. A védenca által elkövetett bűncselekmény egy „Jajkiáltás” volt a kialakult családi viszonyok miatt, ami miatt utóbb az édesanyja is sajnálkozását fejezte ki, hogy fiát az új élettárs és annak gyermekei befogadásával nehéz helyzetbe hozta.

A kifejtettek alapján elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő felmentést, másodlagosan a büntetés enyhítését indítványozta.

A II. r. vádlott védője a nyilvános ülésen tartott perbeszédében utalt arra, hogy az elsőfokon eljáró megyei bíróság nem tisztázta kellő alapossggal a tényállást abban a tekintetben, hogy ténylegesen az I. r. vádlott mekkora összegű pénzt vett el a sértettől, jóllehet e nélkül a cselekmény pontos minősítése sem állapítható meg, illetve az eltulajdonított pénz értéke a cselekmény minősítését is befolyásolja. Védencc az eljárás során önmagára is terhelően nyilatkozott és azt állította, hogy az I. r. vádlott a sértettől 1.800.000,- Ft-ot vett el, amelyből ő 500.000,- Ft kapott. A sértett ellentmondó nyilatkozataira továbbá a sértett élettársa a 2-es tanú vallomása alapján sem lehet pontosan rögzíteni annak a pénzösszeg nagyságát, amelyet a sértett a vádbeli cselekmény elkövetésekor magánál tartott. Így a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket védencc javára kérte értékelni és ez alapján védencc cselekményét a Btk. 321-§ (1) bekezdése szerinti rablás büntettének alapesetében indítványozta megállapítani.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangoztatta, egyebet előadni nem kívánt, míg a II. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozatot tenni.

Az ellentétes irányú jogorvoslatok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást Be. 348.§ (1) bekezdés alapján teljes terjedelmében felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró Pest Megyei Bíróság a büntetőeljárás szabályait maradéktalanul megtartotta. Ennek során az eljárás résztvevői jogait maradéktalanul gyakorolhatták. Az eljárás során az ünlők személyében változás történt, ezért az első fokú bíróság a tárgyalást a 2011. év január hó 19. napján tartott tárgyaláson előrl kezdte. A bíróság ennek alkalmával ismertette a korábbi tárgyalásokról készített jegyzőkönyveket, amelyek ismertetésére vonatkozóan az eljárás résztvevői, indítványt, észrevételt nem tettek és kijelentették, hogy a tárgyalást ebben a formában megismételtnek tekintették. A megismételt eljárás során a vádlottakat jogaira, és kötelezettségeikre kioktatta. Ezt követően az I. r. vádlott az ügyben részletes vallomást tett, amellyel kapcsolatban az érdekeltek indítványt, észrevételt tehettek. A II. r. vádlott kihallgatására a megismételt eljárás során 2011. év január hó 20.-i tárgyalási napon került sor. A II. r. vádlott azonban nem kívánt vallomást tenni, fenntartotta a nyomozati szakban tett vallomásait.

A tárgyaláson kihallgatott tanuk kioktatása szabályszerűen megtörtént, a kioktatásra adott válaszukat jegyzőkönyvben rögzítette a bíróság. Az ügyben kihallgatott igazságügyi szakértőket a bíróság a Be. 110. § írtakkal kapcsolatban kioktatta az erre adott nyilatkozataikat jegyzőkönyvben rögzítette.

A megyei bíróság helyesen járt el, amikor a II. r. vádlottal kapcsolatosan elvégzett poligráfos vizsgálat eredményét az eljárás során felhasználta és bizonyítás anyagává tette. A Be. 182.§-ának (1) bekezdése értelmében ugyanis az ügyész és a nyomozó hatóság a nyomozási cselekményeknél szaktanácsadót vehet igénybe, ha a bizonyítási eszközök felkutatásához, megszerzéséhez, összegyűjtéséhez vagy rögzítéséhez különleges szakismeret szükséges, illetőleg az ügyész vagy a nyomozó hatóság valamilyen szakkérdésben felvilágosítást kér. Ugyanezen

paragrafus (2) bekezdése értelmében szaktanácsadó igénybevétele kötelező, ha a terhelt vallomását a nyomozásban poligráf alkalmazásával vizsgálják. A (4) bekezdés értelmében az ügyész, a nyomozó hatóság tagjának kizárására vonatkozó rendelkezéseket a szaktanácsadóra megfelelően alkalmazni kell.

A nyomozó hatóság tagjának kizárására a Be. 38. § - 41. §-ai tartalmazzak rendelkezéseket. E kizárási okok között azonban nem szerepel a szakértő kizárására irányadó Be. 103.§ (1) bekezdés b) pontjában írt kizárási ok, tehát a poligráfos vizsgálatot elvégző, az ORFK Bűnügyi Főigazgatóság Bűnügyi Főosztály Bűnügy Technikai Osztály állományába tartozó pszichológus szaktanácsadó a vizsgálatot elvégezhetette és az által adott szaktanácsadói vélemény a büntető eljárásban bizonyítási eszközként felhasználható volt. Egyébként a II. r. vádlott a nyomozati iratok IV. Kötet 1491. oldalszám alatt elfekvő nyilatkozat szerint a poligráfos vizsgálatban önként részt kívánt venni. Ekként tehát az I. r. védőnek azon álláspontját mely szerint a poligráfos vizsgálat eredményét a bizonyítékok köréből ki kellene rekeszteni, az ítéltábla - törvényes alap hiányában - nem osztotta és álláspontja szerint teljesen törvényesen járt el a megyei bíróság, amikor a poligráfos vizsgálat eredményét bizonyítékként figyelembe vette.

A Fővárosi Ítéltábla az eljárási szabályok vizsgálatát követően vizsgálta azt is, hogy a Pest Megyei Bíróság által megállapított tényállás mennyiben megalapozott. E tekintetben azt állapította meg, hogy a megyei bíróság rendkívül alapos és körültekintő bizonyítást vett fel. Az ügyben jelentőséggel bíró valamennyi bizonyítékot feltárt, e bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte és mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg a tényállást. Az ekként megállapított tényállás alapvetően megalapozott az csupán - egyezően a nyilvános ülésen elhangzott ügyészi indítvánnyal - az I. r. vádlott személyi körülményeit illetően az időközbeni elítélésére vonatkozó adatokkal, valamint a sértett sérüléseinek pontosítása tekintetében szorul kiegészítésre. Ezért az ítéltábla a Veszprémi Városi Bíróságtól beszerzett ítélet -kiadmányok és az ügyben a sértett sérüléseire vonatkozóan rendelkezésre álló szakértői vélemények alapul vételével a Be.352.§ - a (1) bekezdésének a) pontja alapján a tényállást azzal egészíti ki, hogy:

- az I. r. vádlottat a Veszprémi Városi Bíróság a 2011. év június hó 16. napján kihirdetett 10.B.1336/2009/54. számú ítéletével bűnösnek mondta ki 2 rb. lopás büntetésben, amelyből 1 rb. cselekményt bűnsegédként követett el és az kísérleti szakban maradt, míg 1 rb. cselekményt felbujtóként követett el (Btk. 316.§ (1) bekezdés és a (2) bekezdés d) pontja, (5) bekezdés b) pontja), ezért őt 1 év 4 hónapi - a végrehajtás tekintetében 4 évi próbaidőre felfüggesztett -börtönbüntetésre ítélte. Kötelezte a vádlottat 137.744,- Ft bűnügyi költség megfizetésére. A fenti ítéletet az ellene bejelentett jogorvoslatok folytán a Veszprém Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság felülbírált és a 2011. év november hó 15. napján kihirdetett I.Bf.681/2011/3. számú végzésével azt az I. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyta.
- Az elsőfokú ítélet 8. oldalának 5. bekezdését azzal egészíti ki, hogy az I. r. vádlott a sértett fejére mért ütésekén túlmenően annak hátára is több ütet

adott le, amelynek következtében a sértettnél csigolyasérülés következett be, illetőleg számos, egymástól el nem különíthető 5-6 cm széles hosszanti bevérzéses sérüléseket is szenvedett.

A fenti kiegészítésekkel a tényállás már minden tekintetben megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdése mentes hiányosságoktól ezért azt az ítéltábla így fogadta el felülbírálata alapjául.

A védőknek az ítélet megalapozatlanságára történt hivatkozása nem alapos.

Az I. r. vádlott védője által előterjesztett megalapozatlansági kifogásokkal kapcsolatban az ítéltábla utal arra, hogy az elsőfokon eljáró Pest Megyei Bíróság az ítéletének 3. pontjában (elsőfokú ítélet 10. oldalától-13. oldalának 4. bekezdéséig bezárólag) részletesen számba vette a rendelkezésére álló bizonyítékokat. Ezek között az I. r. vádlott vallomását, a telefonforgalmazásával kapcsolatos adatokat, a II. r. vádlott nyomozati vallomásait továbbá az egyéb bizonyítékokat. Ugyancsak értékelte a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásában foglaltakat, az ügyben kihallgatott igazságügyi ideg- és elmeorvosszakértők az igazságügyi orvosszakértők, a világítás technikai szakértők, az informatikai eseti szakértők, a híradástechnikai szakértő, a vegyész szakértők továbbá a szaktanácsadó véleményében foglaltakat. A fentieket ítélezése körébe vonta és bizonyítékként értékelte. A bizonyítékok értékeléséről és azok mérlegeléséről ítélete 4. pontjában adott kimerítően számot. Ennek során részletesen értékelte a sértett sérüléseinek jellegét azok keletkezési mechanizmusát, súlyosságukat és veszélyességüket, valamint a sértett sérülései következtében előállt egészségi állapotát. Részletesen kitért a sértettől elvett pénz mennyiségére, ennek keretében értékelte a sértett vallomásait, a 3-as tanúvallomását, valamint a II. r. vádlott vallomását és az 1-es tanú ide vonatkozó vallomását. E bizonyítékokat elemezve vonta le azt a következtetést, hogy a sértettől az I. r. vádlott a bántalmazást követően 3.300.000,- Ft-ot tulajdonított el. Ugyancsak részletesen értékelte az elsőfokú bíróság az ügy szereplői által 2008. szeptember 15. napján használt telefonszámok használatát, a rendelkezésére álló tanúvallomások a híradástechnikai szakértő véleményét, és e bizonyítékok, egybevetése alapján jutott arra a következtetésre, hogy az egyes hívószámok forgalmazási adatai alapján a bíróság számára egyértelmű bizonyosságot nyert, hogy 2008. szeptember 15-én a vádbeli napon az I. r. vádlott nem az általa vallott telefonszámot, hanem a 00-00-000-0000 hívószámot használta.

Részletesen kitért az elsőfokú bíróság a sértett bántalmazásának és a pénz elvételének időpontjával kapcsolatos bizonyítékok értékelésére. Figyelembe vette a sértett bántalmazását követő telefonforgalmazások tartalmát és azok időpontját is, és ennek alapján vonta le azt a következtetést, hogy a sértett bántalmazása 2008. szeptember 15. napján 20 óra 45 perc és 20 óra 47 perc körüli időben történt. Értékelte a bántalmazás helyszínére és annak jellegzetességére vonatkozó bizonyítékokat is és ennek során figyelembe vette a helyszíni szemle során tett

megállapításokat, a helyszíni szemle adatait, a nyomozás során elvégzett helyszíni bizonyítási kísérlet képi anyagát.

Vizsgálat tárgyává tette a sértettet bántalmazó személy személyazonosságának megállapítására vonatkozó bizonyítékokat is. Ennek keretében értékelte a közvetlen, szubjektív alapú bizonyítékokat úgy mint a sértett ide vonatkozóan tett vallomását, a II. r. vádlott és az 1-es tanú nyomozati vallomásait. E bizonyítékokat összevetette az I. r. vádlott védekezésével, figyelembe vette a híradástechnikai szakértő véleményében foglaltakat. Értékelte a bűncselekmény elkövetése után eszközölt telefonbeszélgetések időpontját és az sms-ek tartalmát. Részletesen foglalkozott a sértett nyomozati és tárgyalási vallomásainak értékelésével és ennek alapján kizárta a több személy általi elkövetés lehetőségét. Különös jelentőséget tulajdonított az 1-es tanú vallomásának és e tanú vallomásának értékelésénél azt az álláspontot foglalta el, hogy a tanú elfogulatlan, objektív tartalmú vallomást tett aggálytalannak ítélte a vallomását a bíróság és ennek alapján azt állapította meg, hogy e tanú a sértett bántalmazójában az I. r. vádlottat ismerte fel.

Kitért a bíróság a tanú vallomásának értékelésekor arra is, hogy a vádbeli helyszínen és a vádbeli időben az 1-es tanú képes volt-e az adott látási viszonyok között felismerni a támadót. E tekintetben a világítástechnikai és az orvosszakértőt is meghallgatta és a bizonyítékok egybevetése alapján azt állapította meg, hogy az 1-es tanú kétséget kizáró módon felismerte az általa korábban már többször látott az I. r. vádlottban az a személyt, aki a sértettet bántalmazta.

Amint arra a bíróság már utalt, megalapozottan és törvényesen vette figyelembe a II. r. vádlottnál végzett poligráfós vizsgálat eredményét és a II. r. vádlottnak az önmagát is terhelő beismerő vallomásait.

Mindezek alapján helytállóan rögzítette a megyei bíróság, hogy az I. r. vádlott szavahihetősége megdőlt, védekezésével szemben az előzőekben részletezett bizonyítékok kétséget kizáró módon alátámasztották, hogy a sértett bántalmazója az I. r. vádlott volt. Megdőlt egyébként az I. r. vádlott szavahihetősége a motorvásárlással kapcsolatos védekezéseit illetően is mert a megismételt eljárás keretében a bíróság tanúként hallgatta ki 4-es tanút, a Kft. képviselőjét, aki az I. r. vádlott védekezését a leghatározottabb módon cáfolta. Közölte, hogy a kérdéses motorkerékpár megvásárlása 2008. szeptember 16.-án történt, és ekkor történt a vételár megfizetése is, ezt megelőzően, tehát 13-án vagy 14-én nem került sor a vásárlásra. Egy nap alatt történt a vásárlás lebonyolítása és a motorkerékpár elvitele. (2011. február 8. Tárgyalási jegyzőkönyv 22. és 23. oldalai)

A bizonyítékok értékelése körében a megyei bíróság ítélete 26. oldalának 2. bekezdésében azt a következtetést vonta le a bizonyítékok alapján, hogy ítéleti bizonyossággal megállapítható az a tény, hogy a sértettet 2008. szeptember 15. napján 20 óra 45 perc és 20 óra 47 perc körüli időben a város utcájának közelében, pénzének elvétele érdekében az I. r. vádlott bántalmazta, majd a bántalmazás miatt

magatehetetlen állapotba került sértettől 3.300.000,- Ft ját és mobil telefonját elvette.

A megyei bíróság a bizonyítékok értékelése körében részletesen kitért a II. r. szerepére a sérelmére végrehajtott cselekményben. E tekintetben elsősorban a II. r. vádlott önmagát is terhelő beismerő vallomása alapján és az 1-es tanú vallomása alapján azt állapította meg, hogy a II. r. vádlott a vádbeli cselekményt közvetlen megelőzően folyamatosan tájékoztatta az I. r. vádlottat a sértett hollétéről és mozgásáról. Megteremtette annak feltételét a, hogy az előzetes megállapodásnak megfelelően a sértett az elkövetés helyszínén keresztül haladjon, ezáltal szándékosan segítséget nyújtott az I. r. vádlott számára ahhoz, hogy a cselekményét végrehajthassa. Utóbb a cselekmény elkövetése után a sértettől elvett pénzből az I. r. vádlottól 500.000,- Ft kapott.

Kitért a megyei bíróság a kábítószerrel kapcsolatos bizonyítékok értékelésére és ezek alapján rögzítette az ezzel kapcsolatos ítéleti tényállását. Ennek során állásfoglalt arra vonatkozóan is, hogy a sértett kórházi ápolása nem igazolta, hogy a szervezetébe heroin került volna, azt azonban az orvosszakértői vélemények is alátámasztották, hogy a sértett által a bántalmazás következtében elszenvedett trauma, nevezett emlékező képességét jelentős mértékben befolyásolhatta.

A megyei bíróság által a bizonyítékoknak fentiek szerint történt értékelése zárt logikai láncot képez. A közvetlen és a közvetett bizonyítékok egymásra épültek és ezek alapján a bíróság mérlegelési tevékenysége megalapozott, indokokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett. Erre figyelemmel a védőknek az ítélet megalapozatlanságára előterjesztett indítványa a fellebbezési eljárás keretében nem foglalhatott helyt, mert a megyei bíróságnak a bizonyítékok a fentiek szerint értékelése mellett a megalapozott tényállása folytán a bizonyítékok felül mérlegelésére nem kerülhetett sor.

A kifejtettek alapján nem osztotta az ítéltábla az I. r. védőnek az írásbeli fellebbezésében előterjesztett megalapozatlansági kifogásait, ezek között a többes bántalmazásra vonatkozó álláspontját, illetőleg a sértett kábítószer fogyasztásra vonatkozó álláspontját, valamint a telefonhasználatban kapcsolatban előterjesztett kifogásait. A megyei bíróság által megvizsgált és körültekintően mérlegelt bizonyítékok alapján nem foghatott helyt az I. r. védőnek az az álláspontja sem, hogy a vád tárgyává tett bűncselekményt nem az I. r. vádlott követte el, mivel a vádlottnak ezen védekezését a megyei bíróság az ítéletében részletesen cáfolta és ezzel szemben megalapozottan jutott arra következtetésre, hogy a sértett bántalmazója az I. r. vádlott volt.

Ugyancsak nem fogadható el az I. r. védőnek a nyomozó hatóság eljárásával kapcsolatosan előterjesztett kifogása sem, mert az egyes eljárási cselekmények sorrendjét és időpontját a nyomozás taktikai érdekek szem előtt tartásával a nyomozó hatóság dönti el.

Az I. r. védő által az I. r. vádlott korábbi elítélésére vonatkozóan előterjesztett álláspont ugyancsak nem osztotta az ítéltábla. Az I. r. vádlott elítélése alapjául szolgáló cselekményt „Jajkiáltásként” értékelni nem lehetett ugyanis a Veszprémi Városi Bíróság 10.B.1336/2009/54. számú ítéletében megállapított tényállás szerint az I. r. vádlott nem csak az édesanyja tulajdonát képező széfből tulajdonított el több mint 700.000,- Ft értékű pénzt és arany ékszereket, hanem vádlott társaival az üdülő hotel épületének recepcióján lévő falba épített széfet is eltulajdonították. Az abban lévő készpénzt is magukhoz vették. A I. r. vádlottnak ezt a cselekményét „jajkiáltásként” értékelni az ítéltábla nem tudta. mert ezek az előzményi adatok azt mutatják, hogy az I. r. vádlottól nem idegen az alapvető jogi és erkölcsi normák megszegésére való hajlandóság.

Nem foghatott helyt a II. r. védőjének az az álláspontja sem, mely szerint az eljárás adatai alapján nem lehetett megállapítani, hogy pontosan milyen címletekben, mekkora összeg volt a sértettnél a vádbeli cselekmény időpontjában. Az ítéltábla e tekintetben utalt arra, hogy az elsőfokon eljáró megyei bíróság rendkívüli részletességgel vizsgálta az ide vonatkozó bizonyítékokat és ezek egybevetése alapján azt állapította meg, hogy a vádbeli időben a sértettnél 3.300.000,- Ft készpénz volt. E tekintetben értékelte a minden tekintetben szavahihetőnek bizonyul a II. r. vádlott vallomását, aki mindvégig következetesen vallott a cselekmény előkészítésének körülményeiről és a közvetlenül a cselekmény után történetekről. Vallomása szerint őt is megdöbbentette az a brutalitás, ahogy az I. r. vádlott bántalmazta a sértettet ezért is sietett a sértett segítségére és azt is elismerte, hogy az I. r. vádlott által elvett pénzből a vádbeli cselekményt követő éjszaka 500 .000,- Ft-ot kapott. A II. r. vádlott abban a tudatban vett részt a cselekmény elkövetésében, hogy az I. r. vádlott valamiféle csekélyebb erőszak alkalmazásával elveszi a sértett pénzét, de abban nem állapodott meg az I. r. vádlottal, hogy az a tényállásban rögzített módon bántalmazza a sértettet.

Miként arra az ítéltábla utalt a megyei bíróság mérlegelési jogkörében eljárva a sértettnél lévő pénz összegére vonatkozó bizonyítékokat egyenként és összességükben értékelte és ezek alapján megalapozottan vont következtetést ítéletében arra, hogy a sértettnél 3.300.000,- Ft volt.

A kifejtettek alapján a II. r. védő álláspontját a pénzösszegre vonatkozóan nem osztotta, ebből következően nem foghatott helyt a II. r. védőnek az enyhébb jogi minősítés megállapítására vonatkozó indítványa sem.

Az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetés a megyei bíróság a vádlottak bűnösségére és törvényesen minősítette cselekményeiket is. Ítélete 5. pontjában adott indokolást részben az élet elleni részben a vagyon elleni cselekményekre vonatkozóan, illetőleg az I. r. és II. r. vádlottak tudattartalmára és szándékára vonatkozóan, és a Btk. 2.§-ára figyelemmel helytállóan minősítette az I. r. vádlott cselekményét a Btk. 166.§. (1) bekezdésbe ütköző de a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő emberölés büntette a Btk. 16.§-a szerinti kísérletének, míg II. r. vádlott cselekményét a Btk. 321.§ (1) bekezdésének I. fordulataba ütköző (3)

bekezdés b) minősülő bűnsegédként elkövetett rablás büntettének. Az elkövetési érték megállapításakor a Btk. 138/A.§-ának c) pontja szerinti értékhatárt vette figyelembe.

Helytállóan minősítette II. r. vádlottnak a kábítószerrel kapcsolatos cselekményeit is.

A megyei bíróság lényegében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket, amelyeket az ítélet tábla az enyhítő körülmények tekintetében annyiban helyesbített, hogy a felsorolásból mellőzte a sértett felelőtlen magatartására utaló körülményt. Ugyanis azt, hogy a II. r. vádlott és az 1-es tanú a sértett autójában ülve észlelte, hogy a sértett az autó kesztyűtartójában nagyobb mennyiségű készpénzt tart magánál, felelőtlen magatartásként értékelni nem lehetett. A sértett közölte az általa már ismert személyekkel, hogy a pénzre külföldi munkavállaláshoz van szüksége. Egyébként a bíróság helytállóan értékelte a vádlottak terhére és javára szolgáló bűnösségi körülményeket és ezek alapján az I. r. vádlottal szemben a cselekményének tényleges tárgyi súlyával arányban álló fő és mellékbüntetést szabott ki, amely összehatásában alkalmasnak mutatkozik a vádlottal szembe a Btk. 37.§-ban írt büntetési célok elérésére. Erre figyelemmel az ítélet tábla nem osztotta az ügyésznek a büntetés súlyosítására a védőnek pedig a büntetés enyhítésére irányuló indítványát, mert sem a büntetés súlyosítására, sem annak enyhítésére nem látott okot.

Ugyancsak nem foghatott helyt a II. r. vádlott és védője által a büntetés enyhítésére irányuló fellebbezés, mivel e vádlott esetében is minden tekintetben arányos, fő és mellékbüntetés került megállapításra, amely megfelel a belső arányosítás követelményeinek, arányban áll a vádlott cselekményeinek tárgyi súlyával és az alanyi bűnösségnek fokával és alkalmasnak mutatkozik e vádlottal szemben a Btk. 37.§-ban írt büntetési célok hatékony érvényesítésére.

A felülbírálat során az ítélet tábla észlelte, hogy a megyei bíróság - bár ennek törvényi előfeltételei fennállottak - nem rendelkezett a vádlottakkal szemben vagyonekbezáras alkalmazásáról, ezért ezt pótolva - az I. r. vádlottnál a súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezésre tekintettel, míg II. r. vádlottnál a Be. 354.§-ának (5) bekezdésében foglaltak alapján - a Btk. 77/B.§ (1) bekezdésének a) pontja alkalmazásával I. r. vádlott az I. r. vádlottal szemben 2.800.000,- Ft, míg a II. r. vádlottal szemben 500.000,- Ft vagyonekbezáras is alkalmazott.

Az ítélet tábla a Btk.99.§ (1) bekezdés alapján a I. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozatalának napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította.

A nyilvános ülésen az ítélet tábla a II. r. vádlott személyi okmányainak ellenőrzése során megállapította, hogy a II. r. személyigazolványának száma helyesen: 00000 számú és jelű.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 372.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján a Pest Megyei Bíróság ítéletét mindkét vádlott vonatkozásában a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, míg egyebekben az elsőfokú ítéletben foglaltakat az I. r. vádlott és a II. r. vádlott Be.371.(1) bekezdése alapján egyaránt helyben hagyta.

Az ítélet ellen a Be.386.§ (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye

Budapest, 2012. év január hó 17. napján

Dr. Lassó Gábor s.k. .

Hildenbrand Róbert

s.k.. Sebe Mária s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

Bíró

A Pest Megyei Bíróság 4.B.45/2010/84. számú ítélete az I. r. és a II. r. vádlottak vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.162/2011/10. számú ítéletében írt változtatással 2012. év január hó 17. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2012. év január hó 17. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:
tisztviselő